

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2020,
č. j. 023465/2020/KUSK/OLPPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_023465/2020/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou a doručenou soudu dne 6. 11. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mnichovo Hradiště, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 11. 2019, č. j. MH-OD/3999/2018-22, sp. zn. MH-OD/3999/2018/Pod/PŘ-42 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem tří přestupků, jichž se dopustil dne 24. 2. 2018 v 10:25 hodin v obci Kněžmost v ulici Branžežská u domu č. p. X ve směru jízdy k silnici č. X, kde řídil motocykl tovární značky J., a to přestupku

- podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť na uvedeném motocyklu v rozporu s § 38 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nebyla umístěna státní poznávací značka,
- podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť při řízení uvedeného motocyklu v rozporu s § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu neměl při sobě řidičský průkaz ani osvědčení o registraci vozidla a
- podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť na žádost policejní hlídky při řízení uvedeného motocyklu v rozporu s § 17 odst. 1 téhož zákona nepředložil zelenou kartu.

Za spáchání uvedených přestupků byl žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložen úhrnný správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů („dále jen zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že správními orgány nebyl dostatečně zjištěn stav věci navzdory tomu, že v řízení poukazoval na to, že přestupky spáchat nemohl, neboť se v době jejich spáchání nacházel na jiném místě, což doložil videozáznamem a svědeckou výpovědí. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl na místě nijak ztotožněn ani vyfotografován, měly správní orgány důsledněji zjišťovat osobu, která se přestupku dopustila. Správní orgány nerespektovaly princip presumpce neviny, neboť žalobce uznaly vinným spácháním přestupků, přestože předložil důkazy prokazující jeho nevinu. Tím byl žalobce zkrácen i na svých obhajovacích právech.
3. Dále žalobce namítá neprokázání materiálních znaků přestupku. V průběhu celého řízení nebylo prokázáno, že žalobce svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálních. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, vyplývá, že naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního.
4. Žalobce rovněž namítá, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupky v důsledku uplynutí promlčecí doby, a to proto, že oznámení o zahájení řízení bylo doručeno až uplynutím 10 dnů ode dne, kdy byla na poště připravena k vyzvednutí, což bylo dne 4. 11. 2018, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 5. 11. 2019. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce žádný návrh na provedení svědecké výpovědi v řízení před správními orgány nevznosl. Výslech svědka navrženého zaměstnavatelem žalobce správní orgán I. stupně provést odmítl a uvedl důvody svého postupu. Kamerový záznam byl shledán nevěrohodným, neboť policista, který žalobce zastavoval, jej poté bezpečně identifikoval jako osobu, kterou kontroloval.
6. K žalobní námitce neprokázání materiálních znaků přestupku žalovaný poukázal na to, že s jejich naplněním se správní orgány obou stupňů v rozhodnutích vypořádaly. Dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-36, a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135. Dle názoru žalovaného k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo, neboť k zahájení řízení došlo dne 5. 11. 2018 doručením žalobci, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 11. 2019. Z opatrnosti žalovaný navrhl výslech členů zasahující hlídky Policie ČR. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a požadoval přiznat náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 9. 2. 2020 od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Mladá Boleslav (dále jen „policie“) oznámení shora popsaných přestupků, z něhož se podává, že z jejich spáchání je jako řidič motocyklu tovární značky J., číslo stroje X, podezřelý žalobce. Žalobci nebyl na místě zadržen řidičský průkaz, neboť jej hlídce nepředložil. Součástí oznámení dále tvoří oznámení sepsané na místě dne 24. 2. 2018, které žalobce odmítl podepsat, úřední záznam sepsaný též den, z něhož se podává, že předmětný motocykl byl předepsaným způsobem zastaven hlídkou dopravní policie a kontrolován, přičemž jeho řidič nepředložil žádný doklad. Na základě poskytnutých údajů byl lustrací v jeho řidiči ztotožněn žalobce. Další součásti jsou čtyři černobílé fotografie motocyklu s detailem čísla stroje. Součástí je též výpis z evidenční karty řidiče – žalobce
8. Oznámení o zahájení řízení o uvedených přestupcích žalobce převzal dne 5. 11. 2018. K ústnímu jednání (nařízenému na žádost žalobce na pozdější termín) se žalobce nedostavil. Žalobce se následně nechal v řízení zastupovat advokátem, který jej zastupuje i v řízení před soudem. Správnímu orgánu I. stupně byl poté doručen záznam z bezpečnostní kamery, jenž měl prokazovat, že žalobce se v době spáchání přestupku nacházel na jiném místě.
9. Z tohoto záznamu je patrné, že zachycuje místnost se serverovou skříní a dalšími komponenty výpočetní techniky. Datum a čas je na záznamu uveden 24. 2. 2018 od 10:20:01 do 10:30:00. Na záznamu jsou zachyceny dvě mužské postavy, které po dobu trvání záznamu provádějí nějaké činnosti u technické skříně. Soud podobu žalobce nezná, tudíž sám nemůže učinit závěr, zda jeden z mužů na záznamu je žalobce.
10. K ústnímu jednání, při kterém byl vyslechnut člen policejní hlídky pprap. M. a měl být vyslechnut spoluzaměstnanec žalobce p. K., se žalobce ani jeho zástupce nedostavil. Při ústním jednání svědek M. vypověděl, že v rámci kontroly BESIP si všimli motocyklu J. bez tabulky SPZ. Po kratším pronásledování motocykl zastavili a provedli u řidiče silniční kontrolu. Řidič byl na místě ztotožněn podle údajů, které hlídce poskytl. Po porovnání podoby řidiče a fotografie v systémech na základě zadaných údajů neměl svědek pochybnosti o tom, že jde o tytéž osoby, tudíž že řidičem motocyklu byl žalobce. Svědkovi byl přehrán rovněž záznam z videokamery předložený žalobcem, přičemž svědek

na záznamu poznal žalobce. K tomu svědek doplnil, že bratři si mohou být podobní.

11. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedenými přestupky. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel zejména z podkladů policie, dále z předloženého videozáznamu, z vyjádření zaměstnavatele žalobce a z výpovědi svědka M. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že na záznamu, který měl být pořízen v tutéž dobu, kdy došlo k přestupku, je zachycen žalobce, což potvrdil i svědek M. O přítomnosti žalobce v ten den na pracovišti svědčí i to, co v písemném vyjádření uvedl zaměstnavatel žalobce. Správní orgán I. stupně vyhodnotil videozáznam jako nevěrohodný a uvěřil výpovědi svědka M., který popsal, jakým způsobem osobu žalobce na místě spáchání přestupku ztotožnil. Správní orgán I. stupně ohledně videozáznamu uzavřel, že nebyla vyjasněna doba uchovávání záznamů na pracovišti zaměstnavatele. Záměnu s osobou blízkou správní orgán I. stupně vyloučil, neboť žalobce má pouze sestry, nikoli bratra. Materiální znak přestupku pokládal za naplněný.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které k výzvě doplnil o odvolací důvody. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění žalovaný uvedl, že materiální znak přestupku naplněn byl, neboť již samotným porušením pravidel silničního provozu dochází k ohrožení zájmu chráněného zákonem, přičemž není nutné, aby došlo ke škodě na zdraví či majetku. Úvahy ohledně osoby pachatele přestupku shledal žalovaný správnými, přičemž poukázal na to, že žalobce žádné konkrétní výhrady nevzněl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil a souhlas obou účastníků se tak presumuje. Soud neshledal důvod provádět žalovaným z procesní opatrnosti navržené důkazy výsledkem zasahujících policistů, neboť jeden z členů policejní hlídky (svědek M.) již vyslechnut byl a k výsledku i druhého člena soud neshledal důvod. Jednak má skutkový stav dostatečně prokázaný obsahem správního spisu a jednak žalobce v žalobě nenamítá žádné skutečnosti, které by vyvolaly potřebu vyslýchat i tohoto dalšího svědka či jinak doplňovat dokazování.

Posouzení žalobních bodů

15. Před samotným posouzením žalobních bodů soud předesílá, že žalobce v žalobě částečně namítá tytéž námitky, které již uplatňoval v odvolání a na které žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval, jak si soud ověřil, přičemž žalobce nenamítá, že by tomu tak nebylo. Rovněž správní orgán I. stupně reagoval na veškeré námitky a výhrady, které žalobce vznesl v řízení prvostupňovém. Rovněž argumentačně je žaloba poněkud chudá, neboť žalobce používá obecné a vágní formulace, aniž by před soud přicházel s konkrétními skutkovými a právními výhradami, které má proti postupu správních orgánů v této konkrétní věci. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že obsah

a kvalita návrhu předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či z recentní judikatury ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37).

16. Žalobce v žalobě uplatnil tři okruhy žalobních námitek. Žalobce jednak namítá, že jeho odpovědnost za přestupky zanikla v důsledku marného uplynutí promlčecí doby, dále namítá, že se přestupků nedopustil, neboť se v té době nacházel jinde a správním orgánům o tom předložil důkaz a konečně namítá, že jeho jednání nenaplňovalo skutkovou podstatu přestupků pro absenci materiálního znaku.
17. Soud se nejprve bude zabývat otázkou zániku odpovědnosti za přestupek. Pokud by tato námitka byla důvodná, nebyl by již důvod zabývat se námitkami ostatními.
18. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.
19. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba u přestupků, za které byl žalobce uznán vinným, 1 rok, neboť jde o přestupky, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice nedosahuje alespoň 100 000 Kč.
20. Podle § 31 odst. 1 věty první, části před středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.
21. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, se promlčecí doba přerušuje: a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
22. Žalobce se jednání, za která byl uznán vinným shora uvedenými přestupky, dopustil dne 24. 2. 2018, kdy byl předmětný motocykl J. zastaven policejní hlídkou. Řízení o přestupcích bylo se žalobcem zahájeno dne 5. 11. 2018, kdy si oznámení o zahájení řízení převzal na poště. Tímto dnem se poprvé přerušila promlčecí doba a dnem následujícím (6. 11. 2018) počala běžet nová jednoroční promlčecí doba. Podle záznamu ve spise bylo prvostupňové rozhodnutí vypraveno dne 5. 11. 2019, tedy stále ještě v běžící promlčecí době, jejímž posledním dnem byl den 6. 11. 2019. Žalobce se tedy mylí, pokud za poslední den promlčecí doby považuje den 4. 11. 2019 a má za to, že přestupky byly již promlčeny. Tato žalobní námitka není důvodná.
23. V dalším žalobním bodě vytýká žalobce správním orgánům, že jej uznaly vinným přestupky, ač předložil videozáznam, který dokazuje jeho nevinu. V této souvislosti soud především konstatuje, že žalobce znovu opakuje tytéž obecné námitky, které uplatňoval již před správními orgány obou stupňů. Nelze přisvědčit žalobci, že by správní orgány videozáznam ignorovaly. Správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že je na něm zachycen žalobce, což měl prokázáno výpovědí svědka M., který žalobce na záznamu poznal. Vyhodnotil však záznam jako nevěrohodný a přiklonil se k výpovědi svědka M., které uvěřil. Správní orgán I. stupně si rovněž ověřil, že nemohlo dojít k záměně, protože žalobce nemá bratra. Provádění dokazování, tedy ani provádění výslechu svědka M. se žalobce ani jeho zástupce neúčastnili. Účastnit se provádění dokazování je sice právem žalobce, v tomto případě však bylo v jeho zájmu se dostavit a konfrontovat případně svědka M. s tím, že se žalobce v době spáchání přestupku nacházel jinde, ledaže žalobce se na místě přestupku nacházel a obával se toho, že jej svědek M. při ústním jednání ztotožní.
24. Žalobce v podané žalobě však nijak nezpochybnuje závěry správních orgánů obou stupňů

ani úvahy, které je k nim vedly. Pokud soud shrne, žalobce toliko namítá, že zde existuje ještě videozáznam, který jej má v předmětnou dobu zachycovat na jiném místě. O jeho původu, resp. době, kterou skutečně zachycuje má však pochybnosti i soud, a to zvláště za situace, když žalobce soudu žádné konkrétní skutečnosti, jimiž by bylo možné poměřit úvahy správních orgánů, nenabízí. Výpověď svědka M. je logická a bezrozporná. Svědek M. popsal, jakým způsobem žalobce onoho dne na místě při policejní kontrole ztotožnil. Žalobce uvedl své osobní údaje, které svědek M. zadával do policejních systémů, přičemž podoba osoby, jejíž údaje svědek zadal, byla totožná s žalobcem. Obsah výpovědi nijak nesnižuje skutečnost, že na místě nebyla pořízena fotografie žalobce, neboť to ani nebývá obvyklé. Rovněž nevadilo, že svědek nepoznal žalobce přímo při ústním jednání, neboť to ani nebylo možné, protože se žalobce jednání neúčastnil, nicméně žalobce poznal na videozáznamu, aniž by věděl, zda na něm osoba žalobce je či není zachycena. O tom svědčí spontánní komentář, že si bratři mohou být podobní. Jinými slovy se svědek domníval, že na videozáznamu je bratr žalobce, neboť žalobce svědek M. kontroloval na místě přestupku a žalobce nepochybně nedisponuje schopností být současně na dvou různých místech. Není pochyb ani o tom, že žalobce žádného bratra nemá, tudíž nemohlo dojít ani k sourozenecké záměně.

25. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí. Pokud má být řeč o p. K., to je osoba, k níž se dobral správní orgán I. stupně korespondencí se zaměstnavatelem žalobce. V této souvislosti lze vytknout správnímu orgánu I. stupně pouze to, že si se zaměstnavatelem žalobce pouze dopisoval, ač jej měl poté vyslechnout v postavení svědka, kdy by vypovídal po řádném poučení, případně by mohl výpověď odmítnout. Písemná vyjádření mají hodnotu pouze obecných informací, na jejichž základě si správní orgán toliko ujasňuje, jaké důkazy provede. O takto opatřené podklady však správní orgány výrok o vině žalobce přímo neopřely, pročez tato procesní vada nemá žádný vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí. Jelikož žalobce nebyl konkrétní v tom, kterou osobu jako svědka měl navrhopvat a za situace, kdy ze spisu neplyne, že by jakéhokoli svědka k provedení jeho výslechu navrhoval, neshledal soud tuto dílčí námitku, ani námitku jako celek důvodnou.
26. Důvodná není ani námitka absence materiálního znaku přestupku, kterého se žalobce dopustil. Předně soud poukazuje na to, že se touto otázkou správní orgány zabývaly a výslovně uvedly, v jakých konkrétních okolnostech spatřovaly její naplnění. Dále soud již předdeslal, že obdobnou námitku žalobce vznesl již v odvolání a žalovaný na ni reagoval na páté straně napadeného rozhodnutí, přičemž ji neshledal důvodnou. Žalobce argumentačně tuto námitku nikam neposunul a zůstává opět jen na úrovni obecného tvrzení. Soud konstatuje, že přestupkem může být pouze takové protiprávní jednání, které je mj. společensky škodlivé. To ostatně vyplývá i z § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. K otázce, že naplněním formální stránky již zpravidla bývá naplněna zároveň i stránka materiální, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, v němž uvedl, že „[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“

27. Obdobně v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaném pod č. 2011/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]kolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze [...] vyslovovat žádné paušální závěry [...] Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).“
28. Pro úplnost soud dodává, že závěry Nejvyššího správního soudu neztratily nic na své aktuálnosti tím, že se vztahují ještě k právní úpravě správního trestání za přestupky a správní delikty před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stávající pojetí materiálně formální definice přestupku totiž navazuje na předchozí rovněž materiálně formální pojetí přestupku dle dřívější právní úpravy. Soud tedy shrnuje, že při naplnění formální stránky přestupku bude obvykle naplněna i stránka materiální, nebudou-li v konkrétním případě přítomny okolnosti, které by byly způsobitelné výrazně snížit společenskou škodlivost typickou pro daný přestupek (z recentní judikatury srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 313/2019-28, bod 29, či ze dne 20. 1. 2021, 2 As 212/2020-26, bod 32). V souvislosti s konkrétními jednáními žalobce je třeba poukázat na to, že se jimi žalobce dopustil celkem tří přestupků. Není zde tedy žádný prostor pro úvahy o tom, že by snad jednání žalobce byla naprosto zanedbatelná v porovnání s typovou závažností jednání, kterým jsou jednotlivé skutkové podstaty obvykle naplněny. Žalobce řídil vozidlo (motocykl), které nebylo opatřeno registrační značkou, neměl při sobě řidičský průkaz a nepředložil ani doklad o pojištění vozidla a o jeho registraci. Vydal se tak do provozu na pozemní komunikaci, aniž by byly splněny základní předpoklady pro to, aby vůbec mohl na komunikaci vyjet. Za této situace soud shledává jednání žalobce společensky škodlivým, neboť jízda motorovým vozidlem po pozemní komunikaci vždy představuje činnost, při níž může dojít ke škodám na zdraví či majetku. Proto také právní předpisy stanoví požadavky na technickou způsobilost a vybavení vozidla a doklady, jež má mít řidič při sobě a jimiž se má při silniční kontrole prokázat. Závěry správních orgánů o společenské škodlivosti jednání žalobce jsou proto správné a i soud má materiální znak všech tří přestupků jednotlivě i při jejich souběhu za naplněný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně procesně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. července 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně